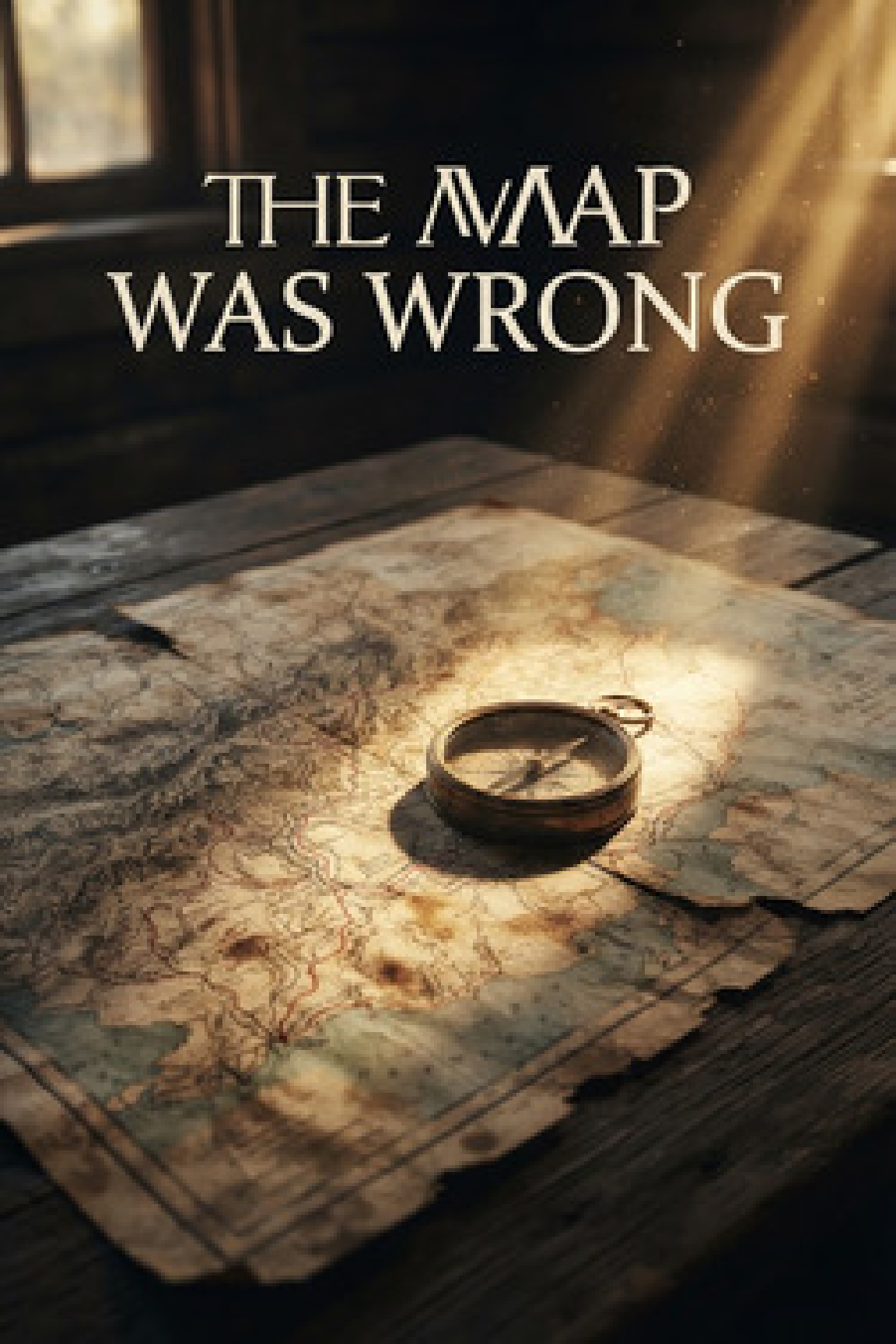

THE MAP
WAS WRONG

DRUGI DIO

PRAG 1

Karta je bila pogrešna

Postoji čudna oholost koja prati ljudska bića.

Vjerujemo da možemo predvidjeti život.

Provodimo godine gradeći planove.

Petogodišnje ciljeve.

Desetogodišnje strategije.

Proračune.

Projekcije.

Kalendare.

Karte.

Zatim dođe stvarnost.

A stvarnost nikada nije pročitala naše rasporede.

Dugo sam vjerovao da iskustvo stvara predvidljivost.

Što više učiš.

Što više znaš.

Što više putuješ.

To bi bolje trebao moći razumjeti što će se dogoditi.

Činilo se logičnim.

Činilo se razumnim.

Činilo se čak znanstvenim.

Zatim se život zabavljao dokazujući suprotno.

Najvažnije prekretnice uvijek su stizale bez dogovora.

Bez rezervacije.

Bez prethodne najave.

Bez upozorenja.

Jednostavno su stigle.

Ponekad u obliku prilike.

Ponekad u obliku gubitka.

Ponekad u obliku susreta.

Ponekad u obliku bolesti.

Razlika se shvati tek poslije.

Dok si u njima, sve ti se čine kao ista stvar.

Prekid.

Nagla promjena.

Skretanje s puta.

Promatrajući put prijeđen do tog trenutka, počeo sam primjećivati neobičan obrazac.

Svaki put kad sam bio uvjeren da sam sve shvatio, dogodilo se nešto što je promijenilo pitanje.

A kad se pitanje promijeni, i odgovor gubi vrijednost.

Sjećam se jednog posebnog razdoblja svog života.

Imao sam iskustvo.

Odgovornost.

Rezultate.

Znanje.

Činilo se da sve upućuje na prilično jasnu putanju.

Bio sam uvjeren da će budućnost slijediti određeni smjer.

Ne zato što sam bio preuzetan.

Nego zato što se činilo da to govore podaci.

Zatim je život učinio ono što najbolje zna.

Promijenio je stol za igru.

Ne pravila.

Stol.

To je dio o kojem gotovo nitko ne govori.

Kad se stol promijeni, akumulirano iskustvo ne nestaje.

Ali postaje nedovoljno.

Moraš ponovno učiti.

Ponovno promatrati.

Ponovno slušati.

Ponižavajuće je.

A istovremeno izvanredno.

Jer nas podsjeća da smo učenici mnogo duže nego što vjerujemo.

Kako su godine prolazile, počeo sam cijeniti nepredvidljivost.

Ne zato što je bila ugodna.

Nikada nije.

Nego zato što je bila iskrena.

Nepredvidljivost tjera ljude da se pokažu onakvima kakvi jesu.

Kad sve ide po planu, svatko se može činiti kompetentnim.

Kad plan nestane, na vidjelo izlazi karakter.

Ljudi kojima se najviše divim nisu oni koji su točno predvidjeli budućnost.

To su oni koji su znali proći kroz budućnosti koje nisu predvidjeli.

To je drugačija vještina.

Mnogo rjeđa.

Mnogo ljudskija.

Živimo u svijetu koji nagrađuje one koji se doimaju sigurnima.

One koji govore sa sigurnošću.

One koji obećavaju rezultate.

One koji nude predviđanja.

Ja sam s vremenom počeo više vjerovati ljudima koji znaju živjeti s neizvjesnošću.

Jer neizvjesnost nije greška sustava.

Ona je sustav.

Svemir ni s kim nikada nije potpisao ugovor o predvidljivosti.

Ipak se i dalje iznenađujemo.

I dalje prosvjedujemo.

I dalje nepredviđeno smatramo iznimkom.

Možda bismo trebali učiniti suprotno.

Smatrati ga normom.

Kad napokon prihvatiš tu ideju, nešto se mijenja.

Prestaješ juriti za apsolutnom kontrolom.

Prestaješ zahtijevati jamstva.

Prestaješ živjeti kao da je budućnost privatno vlasništvo.

I počinješ živjeti kao istraživač.

S pažnjom.

S poštovanjem.

Sa znatiželjom.

Sjećam se rečenice kojoj me život naučio ne koristeći riječi:

Najbolje i najgore stvari nikada ne šalju pismo kojim se najavljuju.

Stignu.

Uđu.

Izmijene krajolik.

Zatim odu, ostavljajući posljedice.

Na nama je da odlučimo što ćemo s njima.

Gledajući unatrag, shvaćam da mnoga iskustva koja smatram temeljnima nikada ne bi prošla racionalnu preventivnu procjenu.

Bila su previše riskantna.

Previše nevjerojatna.

Previše složena.

Previše drugačija od onoga što sam zamišljao.

Ipak su upravo ona izgradila osobu kakva sam postao.

Zato danas predvidljivost više ne smatram vrlinom.

Smatram je udobnošću.

Prava je vrlina nešto drugo.

Ostati otvoren.

Ostati pozoran.

Ostati sposoban učiti.

Čak i kad život promijeni stol.

Čak i kad sudbina izmijeni pitanje.

Čak i kad budućnost uđe u sobu bez kucanja.

Jer postoji istina koju sam naučio prolazeći kroz kontinente, krize, odnose, uspjehe i neuspjehe.

Najvažnije stvari mog života uvijek su se dogodile izvan svake prognoze.

I upravo tamo počeo je najbolji dio priče.